ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIEGBERT ALBER

της 3ης Δεκεμβρίου 1998 *

Α — Εισαγωγή

1. Υπό κρίση στην παρούσα υπόθεση είναι η αίτηση αναιρέσεως ενός (πρώην) υπαλλήλου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (στο εξής: αναιρεσείων [1]) κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου [2] της 5ης Νοεμβρίου 1997, με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η αίτησή του αναθεωρήσεως μιας αποφάσεως του Πρωτοδικείου του 1991 [3], επειδή δεν είχε προβληθεί κανένα νέο περιστατικό. Με την τελευταία αυτή απόφαση απορρίφθηκε η προσφυγή του κατά του επιβληθέντος για πειθαρχικούς λόγους υποβιβασμού από τον βαθμό Α 3 στον βαθμό Α 7.

Β — Το ιστορικό της διαφοράς της κύριας δίκης

2. Οι αποφάσεις αυτές ανατρέχουν σε πειθαρχικές διαδικασίες κατά του H. de Compte, πρώην υπαλλήλου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που στο μεταξύ κατέστη συνταξιούχος. Οι διαδικασίες αυτές κινήθηκαν — με τελευταίο χρονικό σημείο το 1987 — σε σχέση με τη δραστηριότητά του ως υπολόγου στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Στον H. de Compte προσήφθησαν διάφορες μη σύννομες πράξεις τις οποίες διέπραξε στο πλαίσιο της δραστηριότητάς του αυτής [4]. Κατά του υποβιβασμού που διέταξε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με την πειθαρχική απόφαση ο αναιρεσείων άσκησε προσφυγή το 1988 η οποία απορρίφθηκε τον Οκτώβριο του 1991 με απόφαση του Πρωτοδικείου [5].

3. Η ασκηθείσα κατά της αποφάσεως αυτής αναίρεση απορρίφθηκε με απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Ιουνίου 1994. Όσον αφορά τις αιτιάσεις που διατύπωσε το Κοινοβούλιο κατά του αναιρεσείοντος, το Δικαστήριο εξέθεσε τα ακόλουθα [6]:

«Από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο έκρινε βάσιμες τις ακόλουθες αιτιάσεις που διατύπωσε η ΑΔΑ κατά του αναιρεσείοντος (...):

α) Ευθύνη για το άνοιγμα (...) τοκοφόρου λογαριασμού όψεως στη Midland Bank

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

1 — Οι εφεξής χρησιμοποιούμενοι συνώνυμοι όροι «προσφεύγων» και «αιτών» αφορούν επίσης τον αναιρεσείοντα, σε άλλες πάντως διαδικασίες. Το ίδιο ισχύει και για το αναιρεσιβαλλόμενο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το οποίο — ανάλογα με τη διαδικασία — χαρακτηριζόταν ή χαρακτηρίζεται και ως «αρμόδια για τους διορισμούς αρχή», «καθού η αίτηση» και «καθού».

2 — Απόφαση στην υπόθεση Τ-26/89 (125), De Compte κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. II-847).

3 — Απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 1991, Τ-26/89, De Compte κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1991, σ. II-781).

4 — Απόφαση στην υπόθεση Τ-26/89 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 3, σκέψη 11).

5 — Απόφαση στην υπόθεση Τ-26/89 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 3).

6 — Υπόθεση C-326/91 P, de Compte κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-2091, σκέψη 2).

του Λονδίνου στις 21 Ιουλίου 1980 και κατάθεση στον λογαριασμό αυτό 400 000 λιρών στερλινών (UK£) με ετήσιο επιτόκιο 16 %, χωρίς προηγούμενη εξουσιοδότηση, χωρίς αντίστοιχη λογιστική εγγραφή των ενεργειών αυτών και χωρίς εγγραφή των τόκων στα βιβλία του Κοινοβουλίου το 1980 και το 1981.

β) Είσπραξη, στις 4 Σεπτεμβρίου 1981 και στις 11 Νοεμβρίου 1981, χωρίς ακριβή και έγκυρη δικαιολογία, δύο επιταγών που εκδόθηκαν επί της Midland Bank και ανέρχονται αντιστοίχως σε 17 189,15 UK£ και 35 176,98 UK£, που καταβλήθηκαν σε βελγικά φράγκα (BFR), γερμανικά μάρκα (DM) και γαλλικά φράγκα (FF), από την τράπεζα Sogenal του Λουξεμβούργου. Παράλειψη εγγραφής των πράξεων αυτών στα βιβλία του Κοινοβουλίου κατά το οικονομικό έτος 1981. Εγγραφή με καθυστέρηση έξι μηνών (28 Φεβρουαρίου 1982) συνολικού ποσού 4 136 125 BFR ενώ η ανάληψη είχε γίνει σε διαφορετικά νομίσματα.

γ) Παράβαση της υποχρεώσεως δυνάμει της οποίας οι δαπάνες πληρώνονται μόνον κατόπιν προσκομίσεως δικαιολογητικών εγγράφων και φροντίδας διατηρήσεως των αξιών του Κοινοβουλίου, την οποία υπέχει ο υπόλογος (έλλειψη δικαιολογητικών εγγράφων για ποσό 4 100 000 BFR, το οποίο έλειπε από το ταμείο του Κοινοβουλίου).»

Επομένως, στον υπόλογο δεν προσάφθηκε απώλεια κεφαλαίου αλλά η έλλειψη νομότυπων δικαιολογητικών, όπως και πάλι διευκρίνισε το Πρωτοδικείο στην απόφασή του του 1997 [7].

4. Το Δικαστήριο παρέθεσε τα συμπεράσματα του Πρωτοδικείου ως εξής [8]:

«195 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η επιχειρηματολογία των διαδίκων ως προς την εξεταζόμενη κατηγορία περιλαμβάνει, στην ουσία, δύο ζητήματα, ήτοι, πρώτον, εάν αποδείχθηκε επαρκώς κατά νόμο ότι το έλλειμμα της τάξεως των 4,1 εκατομμυρίων BFR, που διαπιστώθηκε στο ταμείο των βουλευτών και για το οποίο λείπουν τα δικαιολογητικά έγγραφα, οφείλεται στην εγγραφή που διαπιστώνει την είσπραξη, για συνολικό ποσό εκφραζόμενο σε BFR, των δύο επιταγών που εκδόθηκαν επί της Midland Bank (...).

196 Όσον αφορά το πρώτο ζήτημα, πρέπει να επισημανθεί ότι η ΑΔΑ αιτιολόγησε το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε στην πειθαρχική απόφαση βασιζόμενη στις ακόλουθες διαπιστώσεις. Το υπόλοιπο του λογαριασμού "ταμείο BFR" στο τέλος της διαχειριστικής χρήσεως 1981 αντιστοιχούσε στο ύψος του υπολοίπου που είχε γραφεί στο δελτίο του λογαριασμού "ταμείο BFR" τη στιγμή του

7 — Απόφαση στην υπόθεση T-26/89 (125) (παρατεθείσα στην υποσημείωση 2, σκέψη 49).

8 — Συναφώς, το Δικαστήριο παραθέτει πλήρως τις σκέψεις 195, 196 και 200 έως 205 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 17ης Οκτωβρίου 1991 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 3).

ελέγχου που πραγματοποιήθηκε στις 18 Μαρτίου 1982 από το Ελεγκτικό Συνέδριο. Τα βιβλία του Κοινοβουλίου δείχνουν ότι έγινε εγγραφή 4 136 125 BFR που αντιπροσωπεύουν το συνολικό ποσό σε βελγικά φράγκα των δύο επιταγών που εκδόθηκαν επί της Midland Bank στις 28 Φεβρουαρίου 1982. Το Ελεγκτικό Συνέδριο αμφισβητεί ότι αυτή η εγγραφή έλαβε χώρα στις 28 Φεβρουαρίου 1982, δεδομένου ότι δεν υπήρχε κατά τον έλεγχο του ταμείου των βουλευτών που πραγματοποιήθηκε τον Μάρτιο του 1982. Η εγγραφή αυτή προκάλεσε την εμφάνιση δυσαρμονίας μεταξύ των λογαριασμών "λογιστικά δελτία — Midland Bank" και "ταμείο BFR" αφενός και του βιβλίου ταμείου που συνοδεύει διαθέσιμα στοιχεία ενεργητικού στο θησαυροφυλάκιο αφετέρου. Αυτή η δυσαρμονία συνιστά έλλειμμα ταμείου του ιδίου ύψους, ήτοι 4 136 125 BFR, η ύπαρξη του οποίου επιβεβαιώθηκε από το Ελεγκτικό Συνέδριο, από τους εσωτερικούς ελέγχους του Κοινοβουλίου και από την απόφαση του Κοινοβουλίου της 11ης Ιουλίου 1986 που χορήγησε απαλλαγή για τη διαχειριστική χρήση 1982. Με το έγγραφο που απηύθυνε στις 30 Μαρτίου 1982 στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, ο προσφεύγων αναγνώρισε την έλλειψη λογιστικής καταχωρίσεως στις δαπάνες του ποσού των 4 121 573 BFR. Ο προσφεύγων, ο οποίος, ως υπόλογος, έπρεπε να δικαιολογήσει κάθε συναλλαγή στο ταμείο, δεν παρουσίασε κανένα δικαιολογητικό έγγραφο για την πληρωμή ποσού αντιστοιχούντος στο ταμειακό έλλειμμα ούτε εξήγησε την προέλευση αυτού του ελλείμματος.

(...)

200 Το Πρωτοδικείο συνάγει (...) ότι η ΑΔΑ, στην προσβαλλομένη απόφαση, δέχθηκε την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ του ελλείμματος των 4 100 000 BFR στο ταμείο των βουλευτών και της εισπράξεως των δύο επιδίκων επιταγών που εκδόθηκαν επί της Midland Bank, θεωρώντας ότι η εγγραφή που βεβαιώνει αυτή τη συναλλαγή δεν έγινε την Κυριακή στις 28 Φεβρουαρίου 1982, αλλά σε ημερομηνία μεταγενέστερη της 18ης Μαρτίου 1982, ημερομηνία κατά την οποία το Ελεγκτικό Συνέδριο προέβη σε έλεγχο. Η ΑΔΑ θεώρησε αποδεδειγμένο ότι η καθυστερημένη καταχώριση της σχετικής με την είσπραξη των δύο επιταγών εγγραφής προκάλεσε έλλειμμα 4 136 215 BFR, που αντιστοιχεί στο ποσό των δύο επιταγών. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η ερμηνεία που έδωσε η ΑΔΑ στα πραγματικά περιστατικά που της υποβλήθηκαν βρίσκει έρεισμα στις διαδοχικές γνωμοδοτήσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου και του πειθαρχικού συμβουλίου, τα οποία προέβησαν σε εξετάσεις και λεπτομερείς έρευνες για να διασαφηνίσουν τις περιστάσεις που προκάλεσαν το έλλειμμα.

201 Υπό αυτές τις συνθήκες (...) πρέπει να θεωρηθεί ότι (...) ορθώς θεώρησε αποδεδειγμένο ότι η έλλειψη δικαιολογητικών εγγράφων συνδέεται, στην παρούσα περίπτωση, με την είσπραξη των δύο επιταγών που εκδόθηκαν επί της Midland Bank. Επομένως, ο προσφεύγων δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι η προσβαλλομένη πράξη πάσχει ελάττωμα στην αιτιολογία ή ενέχει πρόδηλη πλάνη, πραγματική ή νομική, ή εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας, έννοιες που συνιστούν τα όρια του ελέγχου της νομιμότητας μιας διοικητικής πράξεως από τον ακυρωτικό δικαστή.» [9]

9 — Απόφαση στην υπόθεση C-326/91 P (παρατεθείσα στην υποσημείωση 6, σκέψη 76).

Γ — Το ιστορικό της αιτήσεως αναθεωρήσεως

5. Στις 28 Ιουνίου 1995 — επομένως μετά την εκδοθείσα στις 2 Ιουνίου 1994 απόφαση του Δικαστηρίου, με την οποία επικυρώθηκε η απόφαση του Πρωτοδικείου του Οκτωβρίου 1991 —, ο εισηγητής της επιτροπής ελέγχου του προϋπολογισμού του Κοινοβουλίου, ο βουλευτής Jean-Claude Pasty, συνέταξε το σχέδιο μιας εκθέσεως η οποία προέβλεπε τη χορήγηση απαλλαγής ως προς την εκτέλεση του προϋπολογισμού του Κοινοβουλίου για το οικονομικό έτος 1993. Ο J.-C. Pasty ανέφερε στο σχέδιο αυτό τα αφορώντα το ταμείο βουλευτών. Κατά τη συνεδρίασή της του Σεπτεμβρίου 1995, η επιτροπή ελέγχου του προϋπολογισμού ενέκρινε το σχέδιο εκθέσεως του J.-C. Pasty, εντούτοις χωρίς όμως το χωρίο που αφορούσε τα του ταμείου των βουλευτών, το οποίο χωρίο ο εισηγητής είχε αποσύρει.

6. Σε ένα πλέον των 30 σελίδων έγγραφο (με 283 αριθμούς περιθωρίου) του Φεβρουαρίου 1996 προς τον διευθυντή προσωπικού, προϋπολογισμού και οικονομικών του Κοινοβουλίου, ο J.-C. Pasty έλαβε διεξοδικώς θέση επί των κατά του αναιρεσείοντος αιτιάσεων. Συναφώς, κατέληξε ότι οι αιτιάσεις που διατυπώθηκαν κατά του αναιρεσείοντος ήταν αβάσιμες, μεταξύ άλλων, διότι ο έλεγχος από το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν πραγματοποιήθηκε επιμελώς, δεν υπήρχαν δικαιολογητικά όσον αφορά το έλλειμμα του αναφερομένου ύψους και ότι ένα τέτοιο έλλειμμα θα μπορούσε να έχει προκληθεί από άλλες αιτίες.

7. Βάσει αυτού του εγγράφου, ο αναιρεσείων υπέβαλε, τον Ιούνιο του 1996, αίτηση αναθεωρήσεως. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε από το Πρωτοδικείο ως απαράδεκτη [10]. Κατά την κρίση του Πρωτοδικείου, δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αναθεωρήσεως — η ύπαρξη κρίσιμων για την απόφαση γεγονότων τα οποία κατά το χρονικό σημείο της δημοσιεύσεως της αποφάσεως ήταν άγνωστα στο Πρωτοδικείο και στον αιτούντα διάδικο. Τα γεγονότα που προβάλλει ο αιτών αποτελούν αμιγώς ισχυρισμούς, υποθέσεις και προσωπικές κρίσεις του J.-C. Pasty. Το Πρωτοδικείο στηρίζει την απόρριψη της αιτήσεως αναθεωρήσεως και στο ότι τα προβληθέντα στοιχεία δεν μπορούν να οδηγήσουν το Πρωτοδικείο σε διαφορετική κρίση της διαφοράς. Εν μέρει πρόκειται επίσης για γεγονότα τα οποία ήταν ήδη γνωστά στον αιτούντα κατά τις προηγούμενες διαδικασίες ή ως προς τα οποία ο αιτών δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία, όπως απαιτεί ο Κανονισμός Διαδικασίας, ή για γεγονότα τα οποία δεν εξέθεσε κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να μπορεί το καθού να προετοιμάσει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της αιτήσεως αναθεωρήσεως [11].

8. Ο αναιρεσείων άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως αυτής στις 7 Ιανουαρίου 1998 και ζήτησε από το Δικαστήριο:

— να κρίνει παραδεκτή και βάσιμη την αναίρεση,

10 — Απόφαση στην υπόθεση Τ-26/89 (125) (παρατεθείσα στην υποσημείωση 2).

11 — Σκέψεις 18 έως 50 της παρατεθείσας στην υποσημείωση 10 αποφάσεως.

— να ακυρώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Νοεμβρίου 1997,

— να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να δεχθεί την αίτηση αναθεωρήσεως,

— να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας και της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου.

9. Το Κοινοβούλιο ζήτησε από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αναίρεση ως προδήλως απαράδεκτη,

— επικουρικώς, να απορρίψει την αναίρεση ως αβάσιμη,

— να επιδικάσει τα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

Δ — Οι σχετικές διατάξεις του κοινοτικού δικαίου

10. Όσον αφορά την αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου, το άρθρο 168 Α, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ ορίζει ότι κατά των αποφάσεων του Πρωτοδικείου μπορεί να ασκηθεί αναίρεση περιοριζόμενη σε νομικά ζητήματα. Ακριβέστερη είναι η ρύθμιση που περιέχεται στο άρθρο 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου (στο εξής: Οργανισμός ΕΚ). Στη διάταξη αυτή ορίζεται:

«Η αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου περιορίζεται σε νομικά ζητήματα. Ως λόγοι αναιρέσεως επιτρέπεται να προβληθούν αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος και παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο.

(...)»

11. Η αναθεώρηση της αποφάσεως ρυθμίζεται στο άρθρο 41 του Οργανισμού ΕΚ το οποίο περιλαμβάνεται στον τίτλο ΙΙΙ «Διαδικασία», ο οποίος επίσης, κατά το άρθρο 46, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ, διέπει

και την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία.

Το άρθρο 41 έχει ως εξής:

«Η αναθεώρηση της αποφάσεως δύναται να ζητηθεί από το Δικαστήριο εφόσον γίνει γνωστό γεγονός αποφασιστικής σημασίας το οποίο ήταν άγνωστο στο Δικαστήριο και στο διάδικο που ζητεί την αναθεώρηση, προ της εκδόσεως της αποφάσεως.

Η διαδικασία της αναθεωρήσεως άρχεται διά της αποφάσεως του Δικαστηρίου που διαπιστώνει ρητώς την ύπαρξη του γεγονότος, αναγνωρίζει τα χαρακτηριστικά που επιτρέπουν την έναρξη της διαδικασίας αναθεωρήσεως και κηρύσσει γι' αυτόν το λόγο παραδεκτή την αίτηση.

(...)»

12. Κατά το άρθρο 126, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η αίτηση αναθεωρήσεως πρέπει να:

«(...)

γ) περιγράφει τα γεγονότα στα οποία στηρίζεται η αίτηση·

δ) καθορίζει τα μέσα που αποδεικνύουν την ύπαρξη γεγονότων τα οποία δικαιολογούν την αναθεώρηση και από τα οποία συνάγεται ότι οι προθεσμίες που προβλέπονται στο προηγούμενο άρθρο έχουν τηρηθεί».

Ε — Ισχυρισμοί των διαδίκων

13. Ο αναιρεσείων προβαίνει κατ' αρχάς σε γενικές παρατηρήσεις επί της αποφάσεως του Πρωτοδικείου και αναλύει στη συνέχεια, υπό τη δική του οπτική γωνία, βήμα προς βήμα την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

14. Εξετάζει ιδίως το έγγραφο του J.-C. Pasty, στο οποίο στηρίζεται κυρίως η αίτηση αναθεωρήσεως. Επισημαίνει τις εξουσίες και τα καθήκοντα του συντάκτη, μεταξύ άλλων, ως εισηγητή της επιτροπής ελέγχου του προϋπολογισμού του Κοινοβουλίου. Επομένως, πρόκειται για κάποιον ο οποίος είχε ελεύθερη πρόσβαση σε όλα τα λογιστικά έγγραφα της διοικήσεως. Ο J.-C. Pasty, βάσει λεπτομερούς εξετάσεως στο έγγραφο του, κατέληξε ότι οι αιτιάσεις κατά του H. de Compte ήταν αβάσιμες. Επομένως, το έγγραφο αποτελεί νέο γεγονός το οποίο έχει σημασία για την απόφαση.

15. Το Πρωτοδικείο έπρεπε να θεωρήσει ότι το έγγραφο αυτό, το οποίο ουδόλως αμφισβητήθηκε, αποτελούσε στο πλαίσιο της διαδικασίας αναθεωρήσεως τόσο έγκυρο αποδεικτικό στοιχείο όσο και οι καταθέσεις, στο πλαίσιο της προηγηθείσας διαδικασίας, των

υπαλλήλων του Κοινοβουλίου και του Ελεγκτικού Συνεδρίου, στις οποίες το Πρωτοδικείο στήριξε την απόφασή του και τις οποίες θεώρησε ως αδιάσειστες αποδείξεις. Το Πρωτοδικείο, κατά τον αναιρεσείοντα, δεν εκπλήρωσε το καθήκον του να του παράσχει τη δυνατότητα να προσκομίσει τα αποδεικτικά στοιχεία, όπως ακριβώς και ο αντίδικος.

16. Η (νομική) πλάνη του Πρωτοδικείου συνίσταται στο ότι δεν θεωρεί την αναλυθείσα από τον J.-C. Pasty προβληματική ως νέο γεγονός, καίτοι τα στοιχεία τα οποία προβάλλει ο J.-C. Pasty προκειμένου να ανατρέψει τις θέσεις του Κοινοβουλίου είναι νέα. Οι ισχυρισμοί του κατατέθηκαν εγγράφως και έχουν την ίδια αξία όπως οι ισχυρισμοί υπαλλήλων στους οποίους θεμελιώθηκαν οι καταγγελίες στις οποίες στηρίχθηκε το Πρωτοδικείο προκειμένου να εκδώσει την απόφασή του του Οκτωβρίου 1991.

17. Το έγγραφο του J.-C. Pasty πρέπει να εξεταστεί στο σύνολό του. Επομένως, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη, καθόσον δεν εξέτασε το βασικό συμπέρασμα. Το συμπέρασμα αυτό συνιστά ασφαλώς νέο γεγονός, δηλαδή — όπως εκτέθηκε — την έλλειψη ερείσματος για τις κατ' αυτού κατηγορίες.

18. Αν οι ισχυρισμοί αυτοί θεωρούνταν ότι στερούνται κάθε σημασίας, πριν εξεταστούν, τότε αυτό θα ισοδυναμούσε με άρνηση της εξετάσεως ενός μάρτυρα που θα ήταν έτοιμος να καταθέσει υπέρ της αθωότητας ενός καταδικασθέντος λόγω αξιόποινης πράξεως — ο αναιρεσείων κάνει λόγο για φόνο.

19. Τέλος, ο αναιρεσείων παραθέτει διάφορες αποφάσεις και διατάξεις του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου [12] και υπογραμμίζει ότι η έννοια «γεγονός» κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως. Εξάλλου, το Δικαστήριο φαίνεται να μην εννοεί με τον όρο αυτό μόνον τα καθεαυτά γεγονότα, αλλά τα αποδεικτικά στοιχεία που θα μπορούσαν να επιβεβαιώσουν ή να κλονίσουν το υποστατό των γεγονότων αυτών.

20. Το αναιρεσίβλητο εξετάζει κατ' αρχάς το ζήτημα του παραδεκτού αιτήσεως αναιρέσεως κατ' αποφάσεως του Πρωτοδικείου, με την οποία κηρύχθηκε απαράδεκτη αίτηση αναθεωρήσεως. Κατά τη γνώμη του, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη. Το Κοινοβούλιο προβάλλει συναφώς δύο λόγους.

21. Αφενός, αναφέρεται στο περιεχόμενο του άρθρου 168 Α της Συνθήκης ΕΚ και στο άρθρο 51 του Οργανισμού ΕΚ, κατά τα οποία η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα. Κατά το άρθρο 41 του Οργανισμού ΕΚ, όμως, προϋπόθεση της αναθεωρήσεως είναι η ύπαρξη (νέου) γεγονότος. Δεδομένου, εξάλλου, ότι κατά το άρθρο 127, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, πρέπει κατ' αρχάς να κριθεί το παραδεκτό της αιτήσεως αναθεωρήσεως, χωρίς να προδικασθεί η ουσία, το Πρωτοδικείο προβαίνει συναφώς — κατά το αναιρεσίβλητο — σε έλεγχο των γεγονότων χωρίς να εξετάσει νομικά ζητήματα.

12 — Αποφάσεις της 10ης Μαΐου 1960, 1/60, Acciaieria Ferriera di Roma κατά Ανωτάτης Αρχής (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 387), και της 22ας Ιουνίου 1967, 28/64 Rév., Müller κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 523)· διατάξεις της 26ης Μαρτίου 1992, T-4/89 Rév., BASF κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-1591), και της 4ης Νοεμβρίου 1992, T-8/89 Rév., DSM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2399), και απόφαση της 19ης Μαρτίου 1991, C-403/85 Rév., Ferrandi κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. I-1215).

22. Το Κοινοβούλιο αναφέρεται, εξάλλου, στην πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία μόνον το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο για τη διαπίστωση και την εκτίμηση πραγματικών περιστατικών. Επομένως, αίτηση αναιρέσεως επιδιώκουσα απλώς την εκ νέου εξέταση των περιστατικών, τα οποία είχαν ήδη υποβληθεί στο Πρωτοδικείο, πρέπει να απορρίπτεται ως απαράδεκτη. Κατά συνέπεια, και η αίτηση αναιρέσεως η οποία στρέφεται κατ' αποφάσεως με την οποία κρίθηκε απαράδεκτη αίτηση αναθεωρήσεως και κατά της εκτιμήσεως εκ μέρους του Πρωτοδικείου των φερομένων ως νέων γεγονότων και με την οποία επιδιώκεται απλώς η εκ νέου εξέταση της αιτήσεως αναθεωρήσεως πρέπει να απορρίπτεται ως απαράδεκτη.

23. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο έκρινε με την απόφασή του της 5ης Νοεμβρίου 1997 ότι η αίτηση αναθεώρησεως επιδιώκει στην πραγματικότητα μόνο μία εκ νέου εκτίμηση ήδη γνωστών γεγονότων, και, επομένως, της βάσεως στην οποία στηρίζεται η απόφαση του 1991, η οποία απέκτησε εν τω μεταξύ ισχύ δεδικασμένου. Ο αναιρεσείων επιδιώκει με την παρούσα αίτηση αναιρέσεως να επιτύχει την εκ νέου εξέταση από το Δικαστήριο των γεγονότων που είχαν τεθεί υπόψη του Πρωτοδικείου. Επομένως, δεδομένου ότι η αίτηση αφορά γεγονότα και όχι νομικά ζητήματα, πρέπει, κατά το αναιρεσίβλητο, να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

24. Εξάλλου, το Κοινοβούλιο επισημαίνει ότι στο άρθρο 51 του Οργανισμού ΕΚ ορίζονται τα όρια του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως. Εξάλλου, το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προβλέπει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει τους προβαλλόμενους νομικούς λόγους. Εν προκειμένω, όμως, η αίτηση αναιρέσεως δεν περιέχει καμία παράβαση νομικής διατάξεως. Δεν περιέχει κανένα νομικό επιχείρημα, αλλά περιορίζεται στην αμφισβήτηση της εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτιμήσεως των γεγονότων που αφορούσε η αίτηση αναθεωρήσεως. Ο αιτών προβαίνει μεν σε ανάλυση της αποφάσεως, χωρίς πάντως να αναφέρει συγκεκριμένα νομικά επιχειρήματα προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως. Ειδικότερα, δεν προβάλλεται κανένας από τους λόγους αναιρέσεως του άρθρου 51 του Οργανισμού ΕΚ και ο αιτών δεν διευκρινίζει ούτε σε τι συνίσταται η παράβαση νομικών κανόνων εκ μέρους του Πρωτοδικείου. Περιορίζεται αντιθέτως στην απαρίθμηση δήθεν σφαλμάτων του Πρωτοδικείου, που συνίστανται στο ότι οι διατυπωθέντες από τον J.-C. Pasty ισχυρισμοί δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως νέα γεγονότα. Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως σκοπεί αποκλειστικά στο να αναγκάσει το Δικαστήριο να προβεί σε νέα εξέταση του εγγράφου που είχε προσκομιστεί στο Πρωτοδικείο. Για τους λόγους αυτούς το Κοινοβούλιο έχει τη γνώμη ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη.

25. Ως προς τη σημασία του εγγράφου του J.-C. Pasty, το Κοινοβούλιο αναφέρεται στα αποτελέσματα του δεδικασμένου μιας αποφάσεως. Γνώμες, ισχυρισμοί, εκτιμήσεις, διευκρινίσεις, ερμηνείες κ.λπ., όσον αφορά μια υπόθεση που έχει περατωθεί και ως προς την οποία υφίσταται δεδικασμένο, δεν επιτρέπεται πλέον να ληφθούν υπόψη. Απλοί ισχυρισμοί, που δεν αποδεικνύονται, δεν αποτελούν νέα γεγονότα δυνάμενα να δικαιολογήσουν την ειδική διαδικασία της αναθεωρήσεως. Αν ήταν δυνατό να επανεξετάζεται λόγω προσωπικών απόψεων κάθε περατωθείσα υπόθεση, θα καθίστατο άνευ σημασίας η αρχή της ασφάλειας του δικαίου. Εν προκειμένω, το Κοινοβούλιο αναφέρεται επιπλέον στο άρθρο 126, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κατά το οποίο η αίτηση αναθεωρήσεως πρέπει να καθορίζει τα μέσα που αποδεικνύουν την ύπαρξη γεγονότων τα οποία δικαιολογούν την αναθεώρηση.

26. Όσον αφορά τον ισχυρισμό του αναιρεσείοντος ότι δεν μπόρεσε να προσκομίσει επί

ίσης βάσεως τις αποδείξεις του, το Κοινοβούλιο προβάλλει ότι ο αιτών είχε ίση πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα και ότι τέθηκαν στη διάθεσή του όλα τα μέσα για την άμυνά του.

27. Τέλος, το Κοινοβούλιο επισημαίνει ότι το τμήμα της εκθέσεως του J.-C. Pasty που αφορά το ταμείο των βουλευτών δεν αποτελεί επίσημο έγγραφο — καθόσον αποσύρθηκε από τον εισηγητή και, επομένως, δεν αποτέλεσε αντικείμενο ψηφοφορίας —, ως εκ τούτου δε ούτε ήταν αναγκαίο να σχολιαστεί. Το μετέπειτα έγγραφο του J.-C. Pasty προς τον γενικό διευθυντή αντανακλά απλώς — κατά το Πρωτοδικείο — την προσωπική γνώμη του J.-C. Pasty. Ως εκ τούτου, το Κοινοβούλιο δεν είχε κανέναν λόγο να λάβει θέση επί της απόψεως αυτής.

ΣΤ — Η γνώμη μου επί της υποθέσεως

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

28. Όσον αφορά το ζήτημα του παραδεκτού, και στην αναιρετική διαδικασία που αφορά την απόρριψη αιτήσεως αναθεωρήσεως λόγω ελλείψεως νέων περιστατικών δεν μπορεί να αποκλειστεί εκ των προτέρων ότι το Δικαστήριο δεν μπορεί να εξετάσει και νομικά ζητήματα. Δεν πρόκειται εδώ για την εκτίμηση γεγονότος που δεν δέχτηκε το Πρωτοδικείο, ως προς την οποία εκτίμηση το Πρωτοδικείο είναι αποκλειστικώς αρμόδιο [13], αλλά για την εφαρμογή και ερμηνεία από το Πρωτοδικείο του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ. Συγκεκριμένα, πρόκειται επομένως για το αν το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε, κατά την έννοια του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ, αν οι ισχυρισμοί του αιτούντος αφορούν νέα γεγονότα και αν τα γεγονότα αυτά ήταν άγνωστα και είχαν αποφασιστική σημασία.

29. Εφόσον ο αναιρεσείων προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε σφάλμα κατά την ερμηνεία των προς εξέταση εννοιών, τότε πρέπει οπωσδήποτε να εξεταστούν και νομικά ζητήματα. Πρόκειται, πράγματι, π.χ., όχι μόνο για το ζήτημα αν ένα γεγονός, το οποίο προβάλλεται ως νέο, ορθώς δεν χαρακτηρίστηκε από το Πρωτοδικείο ως νέο, αλλ' ενδεχομένως για το ζήτημα αν το Πρωτοδικείο εξ επαρχής ερμήνευσε υπερβολικά στενά τον όρο «νέο γεγονός» κατά την έννοια του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ. Η εξέταση του ζητήματος αυτού αποτελεί νομικό ζήτημα. Στο πλαίσιο επίσης της ερμηνείας του όρου «αποφασιστική», μπορεί να είναι αναγκαίος ένας νομικός έλεγχος από το Δικαστήριο, π.χ., όταν προβάλλεται εσφαλμένη εφαρμογή ενός κανόνα. Για τον λόγο αυτόν, δεν μπορεί να ληφθεί ως βάση ότι αίτηση αναιρέσεως κατ' αποφάσεως του Πρωτοδικείου, με την οποία κηρύχθηκε απαράδεκτη αίτηση αναθεωρήσεως λόγω ελλείψεως νέων γεγονότων, πρέπει η ίδια να θεωρηθεί κατ' αρχήν απαράδεκτη.

30. Εν προκειμένω, ο αναιρεσείων δεν στρέφεται κατά της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών εκ μέρους του Πρωτοδικείου,

13 — Αποφάσεις της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-209/94 P, Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1996, σ. I-615, σκέψη 21), και της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ. (Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψεις 47 επ.).

κατά την οποία τα προβληθέντα γεγονότα δεν συνιστούν καθεαυτά *νέα* γεγονότα. Έχει πάντως τη γνώμη ότι το έγγραφο του J.-C. Pasty στο σύνολό του — συμπεριλαμβανομένου του συμπεράσματος που αντιφάσκει προς τα συμπεράσματα του Κοινοβουλίου — πρέπει να θεωρηθεί ως νέο γεγονός κατά την έννοια του άρθρου 41. Προς στήριξη του ισχυρισμού του, αναφέρεται στη νομολογία του Δικαστηρίου, από την οποία συνάγει ότι όχι μόνον το νέο γεγονός καθεαυτό, αλλά και το αντίστοιχο αποδεικτικό στοιχείο πρέπει να θεωρηθεί ως νέο κατά την έννοια του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ. Από το ότι προβάλλει επιπλέον ότι κατά τη νομολογία ο όρος «γεγονός» πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως πρέπει να συναχθεί, καθώς και από τα προηγούμενα, ότι στρέφεται κατά της ερμηνείας από το Πρωτοδικείο του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ και δεν βάλλει αποκλειστικά κατά της εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Αν αυτό ισχύει για όλα τα σημεία, τα οποία προβάλλει στο πλαίσιο της λεπτομερούς αναλύσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, θα εξεταστεί χωριστά στη συνέχεια όσον αφορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα. Πρέπει πάντως να θεωρηθεί βέβαιον ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί εκ των προτέρων να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη· αντιθέτως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ασκείται παραδεκτώς.

Επί του βασίμου της αιτήσεως αναιρέσεως

31. Όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, η αίτηση αναθεωρήσεως δεν αποτελεί μορφή εφέσεως, αλλά έκτακτο ένδικο μέσο «που καθιστά δυνατό να τεθεί υπό αμφισβήτηση το κύρος του δεδικασμένου οριστικής αποφάσεως λόγω των διαπιστώσεων των πραγματικών περιστατικών στα οποία στηρίχθηκε το δικαστήριο. Η αναθεώρηση προϋποθέτει ανακάλυψη πραγματικών στοιχείων υφισταμένων προ της δημοσιεύσεως της αποφάσεως, αγνώστων μέχρι τότε στο δικαστήριο που εξέδωσε την εν λόγω απόφαση καθώς και στον αιτούντα την αναθεώρηση διάδικο και τα οποία, αν το δικαστήριο είχε μπορέσει να τα λάβει υπόψη, θα μπορούσαν να το οδηγήσουν στην εξεύρεση διαφορετικής λύσεως από αυτήν που δόθηκε στη διαφορά» [14].

32. Από το γεγονός και μόνον ότι ο αναιρεσείων επισημαίνει εν προκειμένω τις ιδιομορφίες του εγγράφου, δηλαδή την ιδιαίτερη θέση και τα ευρύτερα καθήκοντα του συντάκτη καθώς και τη λεπτομερή ανάλυση και τα αποτελέσματά του, δεν προκύπτει κανένας λόγος ανατροπής του δεδικασμένου της αποφάσεως που εκδόθηκε στην υπόθεση αυτή. Ούτε αρκεί το ότι το περιεχόμενο του εγγράφου δεν αμφισβητήθηκε μέχρι τούδε.

33. Ο ίδιος ο αναιρεσείων επισημαίνει ότι το ζήτημα που αφορούσε το έγγραφο δεν ήταν καθεαυτό νέο. Τα όσα εκθέτει αποδίδοντας σημασία στα στοιχεία που προβάλλει για να κλονίσει τα συμπεράσματα του Κοινοβουλίου και να αποδείξει ότι οι κατηγορίες είναι αβάσιμες συνιστούν εν προκειμένω — όπως ο ίδιος ο αναιρεσείων παραδέχεται — ισχυρισμούς. Αυτό καθεαυτό δεν αρκεί για την ανατροπή του δεδικασμένου υφιστάμενης αποφάσεως. Αντιθέτως, οι ισχυρισμοί αυτοί πρέπει να αποδειχθούν.

34. Για τον λόγο αυτό, ο αναιρεσείων δεν μπορεί να περιοριστεί ούτε στο ότι και οι άλλοι διάδικοι, δηλαδή το Κοινοβούλιο και το Ελεγκτικό Συνέδριο, διατύπωσαν απλώς

14 — Διάταξη της 25ης Φεβρουαρίου 1992, C-185/90 P-Rév., Gill κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. I-993, σκέψη 12).

ισχυρισμούς βάσει των οποίων αποφάνθηκε το Πρωτοδικείο. Εξάλλου, η απόφαση δεν εκδόθηκε μόνο βάσει των ισχυρισμών του Κοινοβουλίου και του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Στη δίκη είχε και ο αναιρεσείων τη δυνατότητα να διατυπώσει παρατηρήσεις επί των κατηγοριών που διατυπώθηκαν εναντίον του. Κατά την κρίση του Πρωτοδικείου, το προσβληθέν μέτρο δεν πάσχει ελάττωμα στην αιτιολογία ούτε ενέχει πρόδηλη πλάνη, πραγματική ή νομική, ούτε εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας, έννοιες που συνιστούν τα όρια του ελέγχου της νομιμότητας μιας διοικητικής πράξεως από τον ακυρωτικό δικαστή [15].

35. Από τη φύση επομένως της αναθεωρήσεως προκύπτει ότι ένας απλός ισχυρισμός δεν μπορεί κατ' αρχήν να αποτελεί νέο γεγονός κατά την έννοια του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ. Αυτό προκύπτει επίσης και από το άρθρο 126, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κατά το οποίο η αίτηση αναθεωρήσεως πρέπει να καθορίζει τα μέσα που αποδεικνύουν την ύπαρξη γεγονότων τα οποία δικαιολογούν την αναθεώρηση.

36. Ούτε από τη νομολογία που παραθέτει ο αναιρεσείων προκύπτει διαφορετικό συμπέρασμα. Δεν μπορεί να συναχθεί άνευ ετέρου το αν το αποδεικτικό μέσο πρέπει καθεαυτό να θεωρηθεί ως νέο γεγονός, πράγμα που δεν έχει εξάλλου σημασία στην παρούσα περίπτωση. Γεγονός είναι πάντως ότι στις παρατεθείσες υποθέσεις τα προβληθέντα ως νέα γεγονότα είχαν αντιστοίχως αποδειχθεί ή συνίσταντο σε έγγραφα [16]. Εξάλλου, ο χαρακτηρισμός των υπηρεσιακών καθηκόντων κατέστη σαφής μέσω της ανακοινώσεως κενής θέσεως, στην οποία περιλαμβανόταν αντίστοιχη εντολή του γενικού γραμματέα [17]. Η συγκεκριμένη πρακτική της Επιτροπής αποδείχθηκε με δήλωση του εκπροσώπου της Επιτροπής σε μια προφορική διαδικασία· μάλιστα δε με τη μαγνητοφώνηση αυτής της δηλώσεως [18]. Ως απόδειξη των τροποποιήσεων οι οποίες προφανώς επήλθαν σ' ένα κείμενο προσκομίστηκε το ίδιο το κείμενο [19]. Επομένως, μπορεί να θεωρηθεί δεδομένο ότι — ανεξάρτητα από το αν θεωρήθηκαν ως νέα γεγονότα ή ως απόδειξη αυτών των γεγονότων — προσκομίστηκαν επίσημα έγγραφα ή αποδείχθηκαν επίσημες δηλώσεις προς θεμελίωση των προβαλλομένων ως νέων γεγονότων.

37. Συναφώς, το Δικαστήριο έκρινε ότι μια απόφαση, στην οποία περιέχεται νομική εκτίμηση γεγονότων τα οποία δεν ήταν γνωστά κατά το χρονικό σημείο προηγούμενης αποφάσεως σε άλλη διαδικασία, δεν μπορεί η ίδια αυτή απόφαση «σε καμία περίπτωση να αποτελεί νέο γεγονός» [20]. Για τον υπολογισμό της προθεσμίας της αναθεωρήσεως της προηγούμενης αποφάσεως, το Δικαστήριο έκρινε ότι σημασία έχει το χρονικό σημείο της γνώσεως του ίδιου του γεγονότος (επρόκειτο, μεταξύ άλλων, για μια ιατρική γνωμάτευση) και όχι η μεταγενέστερη απόφαση. Ομοίως, το Δικαστήριο δεν χαρακτήρισε ως νέο γεγονός τη νομική εκτίμηση δηλώσεων σε μία δικαστική απόφαση [21].

15 — Απόφαση στην υπόθεση T-26/89 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 3, σκέψη 201).

16 — Απόφαση στην υπόθεση 1/60 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 12).

17 — Απόφαση στην υπόθεση 28/64 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 12).

18 — Διάταξη στην υπόθεση T-4/89 Rév. (παρατεθείσα στην υποσημείωση 12).

19 — Διάταξη στην υπόθεση T-8/89 Rev. (παρατεθείσα στην υποσημείωση 12).

20 — Απόφαση στην υπόθεση C-403/85 Rev. (παρατεθείσα στην υποσημείωση 12, σκέψη 13).

21 — Διάταξη στην υπόθεση T-4/89 Rev. (παρατεθείσα στην υποσημείωση 12, σκέψη 12).

38. Εν προκειμένω, δεν προσκομίστηκε κανένα επίσημο έγγραφο, αλλά ένα ιδιωτικό έγγραφο που αποδίδει την προσωπική γνώμη του J.-C. Pasty. Η εκ μέρους του εκτίμηση των γεγονότων δεν μπορεί επίσης να συγκριθεί με επίσημη πραγματογνωμοσύνη. Δεδομένου επίσης ότι — όπως προμνημονεύθηκε — η νομική εκτίμηση γεγονότων από το Δικαστήριο δεν μπορεί να θεωρηθεί ως νέο γεγονός, η προσωπική εκτίμηση του J.-C. Pasty, την οποία διατύπωσε όχι ως εισηγητής, αλλά ως ιδιώτης, δεν μπορεί κατά μείζονα λόγο να θεωρηθεί ως νέο γεγονός.

39. Απομένει να προστεθεί ότι η προσκόμιση του εγγράφου αυτού δεν συγκρίνεται με την κλήτευση ενός προσώπου ως μάρτυρα στην ποινική διαδικασία. Πράγματι, ο ίδιος ο μάρτυρας συνιστά ακριβώς την απόδειξη νέων γεγονότων, π.χ., ενός άλλοθι για τον καταδικασθέντα. Στην παρούσα υπόθεση, εντούτοις, δεν προβάλλονται νέα γεγονότα, αλλά αξιολογούνται διαφορετικά ήδη γνωστά γεγονότα. Αυτό καθαυτό δεν μπορεί να δικαιολογήσει, άνευ ετέρου και χωρίς καμία απόδειξη, αναθεώρηση της αποφάσεως.

40. Επομένως, δεν απομένει παρά να γίνει δεκτό ότι το έγγραφο που αποδίδει την προσωπική εκτίμηση των γεγονότων εκ μέρους του J.-C. Pasty δεν μπορεί να θεωρηθεί ως νέο γεγονός που θα δικαιολογούσε αναθεώρηση. Η κατάσταση θα μπορούσε να ήταν διαφορετική αν οι περιεχόμενοι στο έγγραφο ισχυρισμοί αποδεικνύονταν κατά οποιονδήποτε τρόπο. Αυτό θα ερευνηθεί στο πλαίσιο της εξετάσεως της αναλύσεως της αποφάσεως της 5ης Νοεμβρίου 1997 στην οποία προβαίνει ο αναιρεσείων.

Ζ — Επί της αναλύσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου

Σημείο 1 της αναλύσεως του αναιρεσείοντος

Περιστατικά και ισχυρισμοί των διαδίκων

41. Ο αναιρεσείων ισχυρίζεται βάσει ορισμένων χωρίων της αποφάσεως του Νοεμβρίου του 1997 ότι το Πρωτοδικείο πεπλανημένως θεώρησε ότι αυτός δεν προέβαλε νέους ισχυρισμούς. Κατά πρώτον, αναφέρεται στον ισχυρισμό ότι δεν του παρασχέθηκε καμία δυνατότητα να τακτοποιήσει τους λογαριασμούς. Υπό την ιδιότητά του ως εμπλεκομένου, θα έπρεπε οπωσδήποτε να του είχε επιτραπεί να προβεί σε ελέγχους και επαληθεύσεις. Το νέο γεγονός συνίσταται στο ότι περί αυτού ουδέποτε υπήρξε μαρτυρία υπ' αυτήν την έννοια — όπως ήδη στο έγγραφο του J.-C. Pasty. Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο κακώς θεώρησε ως απλή υπόθεση τις αιτιάσεις που διατύπωσε ο J.-C. Pasty στο έγγραφό του κατά του Κοινοβουλίου. Κατά τις αιτιάσεις αυτές, το Κοινοβούλιο παρέσχε μόλις μετά αρκετό χρόνο στον αναιρεσείοντα πρόσβαση στα λογιστικά στοιχεία, πράγμα που κατέστησε δυνατό στο Κοινοβούλιο να καταρτίσει προηγουμένως έγγραφα ή κατάστιχα που απέκρυπταν τη διαχείριση του προηγουμένου υπολόγου που είχε απομακρυνθεί από τη θέση του. Συναφώς πρόκειται για γεγονός που έχει σημασία για τον σχηματισμό κρίσεως.

Η γνώμη μου

Δεν αποτελεί νέο γεγονός το ότι ο αναιρεσείων προβάλλει ότι στο έγγραφο του J.-C. Pasty υποστηρίζεται για πρώτη φορά γραπτώς ότι στον αναιρεσείοντα δεν δόθηκε η δυνατότητα να τακτοποιήσει τους λογαριασμούς. Το ιδιο το συμβάν δεν είναι νέο. Όχι μόνον σ' αυτόν, αλλά και στο Πρωτοδικείο ήταν γνωστό από ποιο χρονικό σημείο είχε μετατεθεί και ότι στη συνέχεια δεν μπορούσε πλέον να πραγματοποιήσει ελέγχους ή επαληθεύσεις. Το γεγονός αυτό δεν έχει εξάλλου σημασία για τον σχηματισμό κρίσεως. Το ότι αναφέρεται ήδη γραπτώς από τον J.-C. Pasty στο ιδιωτικό του έγγραφο δεν μεταβάλλει την περίσταση αυτή σε νέο γεγονός που θα δικαιολογούσε την αναθεώρηση.

42. Όσον αφορά τις αιτιάσεις που διατυπώνονται κατά της διοικήσεως, ότι δηλαδή κατάρτισε νέα έγγραφα, πρόκειται για ισχυρισμούς που δεν αποδεικνύονται, και, επομένως, δεν αρκούν για να θεμελιώσουν αναθεώρηση.

Σημείο 2 της αναλύσεως του αναιρεσείοντος

Περιστατικά και ισχυρισμοί των διαδίκων

43. Το δεύτερο σημείο της αναλύσεως αναφέρεται στην απόφαση στο μέτρο που αυτή δεν υιοθετεί την επιχειρηματολογία του αναιρεσείοντος, κατά την οποία ο τραπεζικός λογαριασμός στην Midland Bank ήταν γνωστός στις αρμόδιες υπηρεσίες. Ο ισχυρισμός αυτός στηρίζεται στο έγγραφο του J.-C. Pasty κατά το οποίο ο διευθυντής των οικονομικών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υπέγραψε τον Φεβρουάριο του 1982 βεβαίωση εισπράξεως (ordonnance de recette) 19 000 UK£ σε σχέση με τον επίμαχο λογαριασμό.

44. Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, εντούτοις, ότι από την επίμαχη βεβαίωση της εισπράξεως (ordonnance de recette) προκύπτει απλώς ότι το πρόσωπο που την εξέδωσε έθεσε σ' αυτήν ως χρονολογία τον Μάιο του 1982 και υπογράφηκε επίσης τον Μάιο από τον διευθυντή των οικονομικών, άρα μόνον αφότου η Midland Bank πληροφόρησε το Κοινοβούλιο για την ύπαρξη του λογαριασμού. Το Πρωτοδικείο συνήγαγε από αυτό ότι το θεωρούμενο ως νέο γεγονός ουδόλως ήταν πρόσφορο να ωθήσει το Πρωτοδικείο σε διαφορετικό συμπέρασμα από αυτό στο οποίο κατέληξε με την απόφαση του Οκτωβρίου 1991.

45. Ο αναιρεσείων προβάλλει ήδη με την αίτηση αναιρέσεως ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη, διότι δεν έλαβε υπόψη ότι η βεβαίωση της εισπράξεως (ordonnance de recette) αφορά τόκους της Midland Bank της 24ης Φεβρουαρίου 1982, δηλαδή χρονικού σημείου πριν από τον Απρίλιο του 1982 και, επομένως, πριν από την παρασχεθείσα από τη Midland Bank πληροφορία ότι υφίστατο σ' αυτήν ένας αντίστοιχος λογαριασμός. Ο J.-C. Pasty εκθέτει επιπλέον στον αριθμό περιθωρίου 34 του εγγράφου του ότι τα έγγραφα που αφορούν το άνοιγμα του λογαριασμού βρίσκονταν στα αρχεία, οπότε δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι επρόκειτο για μυστικό ή αθέμιτο λογαριασμό.

Η γνώμη μου

46. Η κρίση του Πρωτοδικείου με την απόφασή του του 1997 [22], ότι η βεβαίωση της εισπράξεως (ordonnance de recette) υπογράφηκε τον Μάιο του 1982, συνιστά διαπίστωση πραγματικών περιστατικών που δεν μπορεί να ελεγχθεί. Από το γεγονός ότι ο αναιρεσείων προβάλλει ήδη ότι η βεβαίωση αφορά τόκους του Φεβρουαρίου 1982 δεν συνάγεται ότι ο διευθυντής των οικονομικών, ο οποίος υπέγραψε τη βεβαίωση αυτή τον Μάιο του 1982, είχε ήδη γνώση του λογαριασμού πριν από το χρονικό αυτό σημείο. Αυτό δεν μπορεί επομένως — όπως προβάλλει και το Κοινοβούλιο — να αποτελέσει απόδειξη περί του ότι ο λογαριασμός έπρεπε να είναι γνωστός.

Σημείο 3 της αναλύσεως του αναιρεσείοντος

Περιστατικά και ισχυρισμοί των διαδίκων

47. Περαιτέρω, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε υπόψη τα εκτιθέμενα από τον J.-C. Pasty, ότι δεν ανεύρε ούτε ένα λογιστικό έγγραφο με το οποίο να διαπιστώνεται πλεόνασμα ταμείου 14 552 BFR — όπως ισχυρίζεται το Ελεγκτικό Συνέδριο —, αλλά μόνον ένα έγγραφο με το οποίο διαπιστώνεται πλεόνασμα 11 772 BFR. Το Πρωτοδικείο εξέθεσε ότι ο αιτών, δηλαδή ο αναιρεσείων στην παρούσα διαδικασία, δεν προσκόμισε το έγγραφο αυτό, σύμφωνα με το άρθρο 126, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, προς στήριξη της αιτήσεώς του. Η πλάνη του Πρωτοδικείου συνίσταται, κατά την άποψη του αναιρεσείοντος, στο ότι δεν εφάρμοσε τις ίδιες προϋποθέσεις που αφορούν την προσκόμιση εγγράφων και έναντι του Ελεγκτικού Συνεδρίου το οποίο ισχυρίστηκε ότι υφίσταται πλεόνασμα 14 552 BFR, ένα ποσό το οποίο, κατά τον J.-C. Pasty, δεν επιβεβαιώνεται από κανενός είδους έγγραφο. Αυτό επίσης συνιστά νέο γεγονός που έχει μεγάλη βαρύτητα στο πλαίσιο της διαδικασίας.

48. Συναφώς, το Κοινοβούλιο προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο δεν δέχθηκε την ύπαρξη νέου γεγονότος όχι μόνο λόγω ελλείψεως αποδείξεως, αλλά και διότι το ζήτημα που αφορά ένα φερόμενο πλεόνασμα ταμείου 11 772 BFR είχε ήδη τεθεί από τον αιτούντα στο πλαίσιο της διαδικασίας που είχε προηγηθεί της πειθαρχικής αποφάσεως. Το Πρωτοδικείο έκρινε επιπλέον ότι ο αιτών είχε ήδη κατά τον χρόνο εκείνο τη δυνατότητα να αμφισβητήσει τα στοιχεία του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Η γνώμη μου

49. Πρέπει να γίνει δεκτή η άποψη του Κοινοβουλίου. Επομένως, η αίτηση αναθεώρησεως δεν έπρεπε να γίνει δεκτή όχι μόνο

22 — Απόφαση στην υπόθεση T-26/89 (125) (παρατεθείσα στην υποσημείωση 2, σκέψη 21).

λόγω ελλείψεως αποδείξεως αλλά ήδη και λόγω του ότι δεν υφίστατο νέο γεγονός [23]. Όσον αφορά εξάλλου το ζήτημα του ποσού του πραγματικού πλεονάσματος ταμείου, είναι αμφίβολο αν αυτό μπορεί να έχει σημασία για τον σχηματισμό κρίσεως.

Σημείο 4 της αναλύσεως του αναιρεσείοντος

Περιστατικά και ισχυρισμοί των διαδίκων

50. Ο αναιρεσείων προβάλλει εν προκειμένω ότι το Πρωτοδικείο όφειλε να λάβει υπόψη όχι μόνον την είσπραξη των δύο επιταγών, αλλά και το γεγονός ότι αυτό, κατά τη γνώμη του J.-C. Pasty, πραγματοποιήθηκε νομότυπα, πράγμα που έπρεπε να θεωρήσει ως νέο γεγονός. Προς διευκρίνιση του ισχυρισμού του αναφέρεται και πάλι στο παράδειγμα του μάρτυρα στην ποινική δίκη.

51. Κατά την άποψη του Κοινοβουλίου, ο αναιρεσείων παραγνωρίζει το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο δεν μπόρεσε καν να εξετάσει τα ουσιαστικά στοιχεία του ισχυρισμού του J.-C. Pasty, διότι επρόκειτο για απλούς ισχυρισμούς που δεν ενισχύονταν από κάποιο αποδεικτικό στοιχείο. Εξάλλου, όπως εκθέτει περαιτέρω το Κοινοβούλιο, το Πρωτοδικείο εκθέτει λεπτομερώς τους λόγους για τους οποίους οι ισχυρισμοί αυτοί δεν συνιστούν νέα γεγονότα.

Η γνώμη μου

52. Ο ισχυρισμός του αναιρεσείοντος ότι η είσπραξη των επιταγών πραγματοποιήθηκε νομότυπα δεν μπορεί καθεαυτός, χωρίς αποδείξεις, να επαρκεί για την αναθεώρηση. Αν ληφθούν υπόψη τα εκτιθέμενα στο έγγραφο του J.-C. Pasty, στο οποίο αναφέρεται ο αναιρεσείων, ανευρίσκονται χωρία κατά τα οποία υφίστανται αποδείξεις περί του ότι το αντίτιμο των επιταγών κατατέθηκε από τον αναιρεσείοντα στο ταμείο του Κοινοβουλίου [24]. Ο αναιρεσείων αναφέρεται στον ισχυρισμό αυτό του J.-C. Pasty, χωρίς να προσκομίζει τα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία που μνημονεύονται στο έγγραφο. Αυτό ισχύει επίσης και ως προς το ζήτημα του χρονικού σημείου κατά το οποίο καταχωρήθηκε στα λογιστικά βιβλία από τον αναιρεσείοντα η είσπραξη της επιταγή. Ο J.-C. Pasty λαμβάνει στο έγγραφό του ως βάση το ότι η εγγραφή αυτή έγινε πράγματι τον Φεβρουάριο. Από αυτό συνάγει ότι ο έλεγχος εκ μέρους του Ελεγκτικού Συνεδρίου, κατά τον οποίο δεν διαπιστώθηκε καμία λογιστική εγγραφή, δεν ήταν πλήρης και επιμελής. Αναφέρεται συναφώς σε έναν έλεγχο που πραγματοποίησε μια ιδιωτική επιχείρηση. Η επιχείρηση αυτή διαπίστωσε το πλαίσιο της επαληθεύσεως που διενήργησε τη λογιστική εγγραφή του αντιτίμου των δύο αυτών επιταγών [25]. Πάντως, προβαίνει σε πολύ ασαφείς δηλώσεις ως προς το χρονικό σημείο κατά το οποίο υποβλήθηκε η σχετική έκθεση ελέγχου και δεν αναφέρει σε ποιο χρονικό σημείο πραγματοποιήθηκε ο έλεγχος. Επομένως, το έγγραφο περιείχε απλώς και μόνον ισχυρισμούς. Δεδομένου ότι ο αναιρεσείων επικαλείται μόνον αυτό το έγγραφο, χωρίς να προσκομίζει άλλα έγγραφα, ουδόλως δικαιολογείται η αναθεώρηση. Η ίδια η λογιστική εγγραφή — πράγματι χωρίς συγκεκριμένη ημερομηνία — δεν συνιστά, όπως εκθέτει και το Πρωτοδικείο, νέο γεγονός, δεδομένου ότι εξετάστηκε ήδη στο πλαίσιο της διαδικα-

23 — Απόφαση στην υπόθεση Γ-26/89 (125) (παρατεθείσα στην υποσημείωση 2, σκέψη 23).

24 — Αριθμός περιθωρίου 41 του εγγράφου.

25 — Αριθμός περιθωρίου 71 του εγγράφου.

σίας [26]. Επομένως, και ως προς το σημείο αυτό η απόφαση του Πρωτοδικείου δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο αιτιάσεων.

Σημείο 5 της αναλύσεως του αναιρεσείοντος

Περιστατικά και ισχυρισμοί των διαδίκων

53. Ο αναιρεσείων προβάλλει εν προκειμένω ότι το Πρωτοδικείο δεν έδωσε στα όσα προέβαλε σχετικά με τα συμπεράσματα της αποφάσεως του 1991 [27] την ίδια σημασία όπως στους προηγούμενους ισχυρισμούς των υπαλλήλων του Κοινοβουλίου και του Ελεγκτικού Συνεδρίου, καθόσον επισήμανε ότι τα φερόμενα ως νέα γεγονότα δεν διατυπώθηκαν σαφώς και επακριβώς. Οι παρατεθέντες από αυτόν ισχυρισμοί που περιέχονται στο έγγραφο του J.-C. Pasty είναι εντούτοις σαφείς και ακριβείς και επιπλέον δεν έχουν μέχρι τούδε αντικρουστεί — σε αντίθεση προς τους απλούς και μόνον ισχυρισμούς του Κοινοβουλίου και του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Στους τελευταίους αυτούς ισχυρισμούς το Πρωτοδικείο στήριξε την απόφασή του, ενώ οι ισχυρισμοί του αναιρεσείοντος απορρίφθηκαν ως μη επαρκώς σαφείς και ακριβείς.

Η γνώμη μου

54. Στις κρίσεις που περιέχονται στην απόφαση του Πρωτοδικείου του 1997 [28] δεν μπορεί να προσαφθεί νομικό σφάλμα. Το Πρωτοδικείο εξέθεσε ότι ο αναιρεσείων δεν τήρησε την υποχρέωση που απορρέει από το άρθρο 126, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, καθόσον δεν ανέφερε τα γεγονότα στα οποία στηρίζει την αίτησή του αναθεωρήσεως. Το Πρωτοδικείο, αναφερόμενο στη νομολογία, εξέθεσε ότι η μνεια των φερομένων ως νέων γεγονότων πρέπει να είναι σαφής και επακριβής προκειμένου να παράσχει (επίσης) στον αντίδικο τη δυνατότητα να προετοιμάσει την άμυνά του και στο Πρωτοδικείο τη δυνατότητα να αποφανθεί επί της αιτήσεως αναθεωρήσεως [29].

55. Δεν αρκεί το ότι ο J.-C. Pasty από τα δεδομένα γεγονότα συνάγει διαφορετικά συμπεράσματα — όπως ήδη προεκτέθηκε — για την ύπαρξη νέου γεγονότος. Για τον λόγο αυτό ο αναιρεσείων πρέπει να παράσχει νέα συγκεκριμένα στοιχεία ως προς το πού στηρίζει την ύπαρξη νέων γεγονότων και ως προς το πώς τα αποδεικνύει. Αυτό δεν το έπραξε.

56. Αυτό καταδεικνύεται εξάλλου και από την απόφαση του Πρωτοδικείου. Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν περιορίζεται στην απόρριψη των ισχυρισμών του αναιρεσείοντος ως ασαφών. Αντιθέτως, εκθέτει ότι οι παρατιθέμενοι από τον αναιρεσείοντα αριθμοί περιθωρίου του εγγραφου του J.-C. Pasty περιείχαν προσωπική απλώς εκτίμηση των γεγονότων. Και αυτό επίσης δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αιτιάσεων.

26 — Απόφαση στην υπόθεση T-26/89 (125) (παρατεθείσα στην υποσημείωση 2, σκέψεις 35 επ.)

27 — Απόφαση στην υπόθεση T-26/89 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 3, σκέψεις 200 και 201).

28 — Απόφαση στην υπόθεση T-26/89 (125) (παρατεθείσα στην υποσημείωση 2, σκέψεις 38 επ.).

29 — Βλ. σκέψη 39 της αποφάσεως (παρατεθείσα στην υποσημείωση 28, με περαιτέρω παραπομπές).

57. Στους παρατιθέμενους από τον αναιρεσείοντα αριθμούς περιθωρίου 170 έως 180 του εγγράφου, ο J.-C. Pasty εκθέτει και πάλι ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο στηρίζεται σε εσφαλμένα στοιχεία. Δεδομένου, εντούτοις, ότι τα εκτιθέμενα εν προκειμένω από τον αναιρεσείοντα δεν αποδεικνύονται από άλλα έγγραφα, αποτελούν απλώς και μόνον ισχυρισμούς.

58. Εξάλλου, ο J.-C. Pasty στο έγγραφό του ισχυρίζεται ότι από λογιστικής απόψεως τίποτε δεν πιθανολογεί ότι οι δύο επιταγές ήταν η αιτία για την λογιστική διαφορά, δεδομένου ότι υπάρχουν και άλλες συγκυρίες που θα μπορούσαν να είχαν επίσης προκαλέσει μία τέτοια λογιστική διαφορά.

59. Αν επρόκειτο για εναλλακτικές εκδοχές που δεν είχαν μέχρι τούδε ληφθεί υπόψη, θα μπορούσε αυτό να συνιστά ενδεχομένως νέο γεγονός. Αυτό εντούτοις δεν συμβαίνει. Ήδη, στην απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 1991 αναφέρεται ότι το πειθαρχικό συμβούλιο επισήμανε ότι στις συνεδριάσεις του αντιμετώπισε δύο αντιφατικές θέσεις από τις οποίες η μία απέκλειε την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ λογιστικής διαφοράς και εισπράξεως των επιταγών [30]. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο εκθέτει: «Υπό αυτές τις συνθήκες και μολονότι λαμβάνεται υπόψη η δήλωση του εκπροσώπου του Ελεγκτικού Συνεδρίου ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου κατά την οποία ακόμη και ακριβής αντιστοιχία μεταξύ της λογιστικής διαφοράς που διαπιστώθηκε και του ποσού των δύο επιταγών δεν επιτρέπει να συναχθεί με απόλυτη βεβαιότητα το συμπέρασμα ότι το επίμαχο έλλειμμα οφείλεται στην είσπραξη των εν λόγω επιταγών, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσβαλλομένη απόφαση ορθώς θεώρησε αποδεδειγμένο ότι η έλλειψη δικαιολογητικών εγγράφων συνδέεται, στην παρούσα περίπτωση, με την είσπραξη των δύο επιταγών που εκδόθηκαν επί της Midland Bank» [31]. Επομένως, είναι βέβαιο ότι στο πλαίσιο της αρχικής αποφάσεως διατυπώθηκαν και εξετάστηκαν άλλες εναλλακτικές εκδοχές για τη δημιουργία της λογιστικής διαφοράς. Επομένως, ούτε εδώ αποδείχθηκε η ύπαρξη νέων γεγονότων.

Σημείο 6 της αναλύσεως του αναιρεσείοντος

Περιστατικά και ισχυρισμοί των διαδίκων

60. Περαιτέρω, ο αναιρεσείων διατυπώνει ως αιτίαση την έλλειψη τηρήσεως πρακτικών ως προς τη διαπίστωση της από λογιστικής απόψεως καταστάσεως κατά το χρονικό σημείο της μεταβιβάσεως των καθηκόντων στον νέο υπόλογο. Ο αναιρεσείων δεν αμφισβητεί ότι το Πρωτοδικείο ορθότατα επισήμανε ότι έθεσε το ζήτημα αυτό πλειστάκις και ότι απευθύνθηκε στο Κοινοβούλιο για να λάβει τα πρακτικά αυτά, οπότε το σημείο αυτό δεν συνιστά κατά τούτο νέο γεγονός.

61. Το νέο όμως γεγονός συνίσταται στη δήλωση στην οποία προέβη το Κοινοβούλιο για πρώτη φορά με το έγγραφό του της 25ης Ιουλίου 1996, κατά το οποίο η διαπίστωση της απώλειας δεν έλαβε τη μορφή πρακτικών. Η έλλειψη αυτή είναι ουσιώδες στοιχείο με αποφασιστική επιρροή στο σύνολο της πειθαρχικής διαδικασίας. Χωρίς τα πρακτικά

30 — Απόφαση στην υπόθεση Τ-26/89 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 3, σκέψη 197).

31 — Ibidem, σκέψη 201.

οι κατηγορίες στηρίζονται σε απλές υποθέσεις ή ισχυρισμούς που δεν έχουν την αξία γνήσιας νομικής γνωματεύσεως, αλλά αποτελούν το αντικείμενο αμφισβητήσεως, όπως προκύπτει από το έγγραφο του J.-C. Pasty.

62. Αν στην παραδοχή αυτή του Κοινοβουλίου ότι δεν τήρησε πρακτικά δεν προσδιδόταν η ιδιότητα του νέου γεγονότος, τότε αυτό θα προσομοίαζε προς την περίπτωση κατά την οποία σε μια ποινική διαδικασία απορρίπτεται η αίτηση αναθεωρήσεως, καίτοι εν τω μεταξύ, ενδεχομένως, η ίδια η κατηγορούσα αρχή διαπιστώνει την αθωότητα του δράστη.

63. Ως προς την αποδεικτική ισχύ των δηλώσεων των υπαλλήλων του Κοινοβουλίου, ο αναιρεσείων υπογραμμίζει τέλος ότι το Πρωτοδικείο αναφέρεται στις γραπτές και προφορικές καταθέσεις δύο υπαλλήλων του Κοινοβουλίου. Οι υπάλληλοι αυτοί είχαν όμως προβεί, επικαλούμενοι τον λόγο της τιμής τους, σε γραπτές δηλώσεις στο πλαίσιο της διαδικασίας του Κοινοβουλίου κατά της ασφαλιστικής εταιρίας Royale Belge ενώπιον του εμπορικού επιμελητηρίου του Λουξεμβούργου, οι οποίες δηλώσεις ήταν τελείως αντιφατικές προς τις προηγούμενες καταθέσεις. Για τον λόγο αυτό, ο αναιρεσείων υπέβαλε εν προκειμένω μήνυση λόγω ψευδούς καταθέσεως [32].

64. Συναφώς, το Κοινοβούλιο εκθέτει ότι οι δύο υπάλληλοι είχαν περιγράψει ενώπιον του λουξεμβουργιανού δικαστηρίου την ίδια κατάσταση που είχε διαπιστωθεί από το Ελεγκτικό Συνέδριο, το Κοινοβούλιο και το Πρωτοδικείο και συνήγαγαν από αυτήν το συμπέρασμα ότι το Κοινοβούλιο είχε υποστεί οικονομική ζημία. Οι κατηγορίες του H. de Compte κατά των υπαλλήλων είναι επομένως προδήλως αβάσιμες.

65. Όσον αφορά την έλλειψη πρακτικών, το Πρωτοδικείο προβάλλει ότι ο ίδιος ο αναιρεσείων αναγνωρίζει ότι αυτό δεν συνιστά νέο γεγονός. Εξάλλου, επισημαίνει ότι ο ισχυρισμός που αφορά την έλλειψη πρακτικών θεωρήθηκε επιπλέον από το Πρωτοδικείο ότι δεν προβλήθηκε εμπροθέσμως.

66. Αν — όπως εκθέτει περαιτέρω το Κοινοβούλιο — υποτεθεί ότι μια παρατήρηση στα υπομνήματα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου συνιστά νέο γεγονός, τότε ο αναιρεσείων συγχέει τους ρόλους στη διαδικασία αναθεωρήσεως. Αυτός που προβάλλει (και οφείλει να προβάλει) νέα γεγονότα δεν είναι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο περιορίστηκε να επαναλάβει τα γεγονότα που αποτέλεσαν τη βάση της αποφάσεως του 1991. Επιπλέον, το Κοινοβούλιο αναφέρεται στην αιτιολογημένη γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου του Νοεμβρίου του 1987, από την οποία προκύπτει ότι το ζήτημα αυτό είχε ήδη τεθεί στο πλαίσιο της πειθαρχικής διαδικασίας και ένας εκπρόσωπος του Ελεγκτικού Συνεδρίου δήλωσε ότι μια τέτοια μέθοδος παρουσιάσεως των λογαριασμών — ενόψει της συχνότητας και της τακτικότητας των πραγματοποιουμένων ελέγχων — δεν είναι κάτι το σύνηθες στα κοινοτικά όργανα.

32 — Με τον ισχυρισμό αυτό, ο αναιρεσείων επιδιώκει προφανώς να αμφισβητήσει την αξιοπιστία των μαρτύρων.

Η γνώμη μου

67. Όσον αφορά το ζήτημα της ελλείψεως πρακτικών, δεν γίνεται πλήρως αντιληπτό σε τι θα έπρεπε να συνίσταται το νέο σημαντικό για τον σχηματισμό κρίσεως γεγονός. Είναι αναμφισβήτητο ότι είχε ήδη προβληθεί η έλλειψη τηρήσεως πρακτικών. Το ότι τώρα η έλλειψη αυτή προβάλλεται από το ίδιο το Κοινοβούλιο θα μπορούσε το πολύ να συνιστά νέο γεγονός, αν το σημείο αυτό είχε αποτελέσει το αντικείμενο έντονης αμφισβητήσεως και είχε μεγάλη σημασία για την απόφαση. Δεν διαφαίνεται πάντως κάτι τέτοιο.

68. Όσον αφορά τις κατηγορίες κατά των δύο υπαλλήλων, μία καταδίκη λόγω ψευδούς καταθέσεως θα μπορούσε το πολύ να συνιστά νέο γεγονός, αυτό δε και πάλι αν το Πρωτοδικείο είχε κυρίως αναφερθεί, με την απόφασή του του 1991, στις καταθέσεις των δύο αυτών υπαλλήλων. Εντούτοις, αυτό δεν συμβαίνει. Η απόφαση στηρίζεται π.χ. επίσης στους ελέγχους και τις γνωμοδοτήσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου και του πειθαρχικού συμβουλίου [33].

33 — Απόφαση στην υπόθεση Γ-26/89 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 3, σκέψη 200).

Σημείο 7 της αναλύσεως του αναιρεσείοντος

Περιστατικά και ισχυρισμοί των διαδίκων

69. Τέλος, ο αναιρεσείων αναλύει την κρίση του Πρωτοδικείου κατά την οποία αυτός περιορίστηκε απλώς στην απόδοση ορισμένων χωρίων του εγγράφου του J.-C. Pasty και, επομένως, δεν εξέθεσε με επαρκή σαφήνεια και ακρίβεια τα γεγονότα στα οποία στηρίζει την αίτηση αναθεωρήσεως· δεν είναι έργο του Πρωτοδικείου να αναζητεί στα υπομνήματα τα φερόμενα ως νέα γεγονότα.

70. Ο αναιρεσείων παραθέτει και πάλι τα αντίστοιχα χωρία και περαίνει με τη διαπίστωση ότι η σαφήνεια αυτών των ισχυρισμών καθιστά περιττή κάθε περαιτέρω εξέταση.

Η γνώμη μου

71. Κατ' αρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι το Πρωτοδικείο στην απόφασή του υπογράμμισε ότι κατά το άρθρο 126, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, τα νέα γεγονότα πρέπει να εκτίθενται με επαρκή σαφήνεια και ακρίβεια. Προηγουμένως, όμως, εξέτασε διεξοδικώς τα χωρία του εγγράφου του J.-C. Pasty που ανέφερε ο αιτών. Η εν προκειμένω κρίση του Πρωτοδικείου απο-

τέλεσε αντικείμενο αιτιάσεων — ανεπιτυχώς — εκ μέρους του αναιρεσείοντος ήδη στα προηγούμενα σημεία της αναλύσεώς του. Επομένως, δεν είναι αναγκαίο να εξεταστούν (και πάλι) οι ισχυρισμοί του αναιρεσείοντος, δεδομένου ότι αυτό θα αποτελούσε απλώς επανάληψη.

Η — Συνοπτική εκτίμηση

72. Επομένως, από το σύνολο των ισχυρισμών του αναιρεσείοντος δεν διαφαίνεται ότι το Πρωτοδικείο κατά τον έλεγχό του εκτίμησε εσφαλμένως ένα σημαντικό για την απόφαση νέο γεγονός. Κατά συνέπεια, δεν υφίσταται νομικώς εσφαλμένη κρίση.

Θ — Δικαστικά έξοδα

Δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου

73. Ο αναιρεσείων στρέφεται επίσης και κατά του καθορισθέντος από το Πρωτοδικείο ύψους της δικαστικής δαπάνης.

74. Δεδομένου ότι εν προκειμένω πρέπει να απορριφθούν όλοι οι άλλοι λόγοι αναιρέσεως, απομένει μόνον το αίτημα περί των δικαστικών εξόδων. Σε μια τέτοια περίπτωση, το άρθρο 51, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ προβλέπει ότι δεν χωρεί αναίρεση αποκλειστικά για τον καταλογισμό ή το ύψος της δικαστικής δαπάνης [34].

Δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας

75. Κατά το άρθρο 122 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο αποφαίνεται το ίδιο επί των δικαστικών εξόδων, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται. Κατά το δεύτερο εδάφιο, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους το άρθρο 70 έχει εφαρμογή μόνον επί των αναιρέσεων που ασκούν τα όργανα. Αυτό δεν συμβαίνει εν προκειμένω, οπότε το άρθρο 79, κατά το οποίο στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους, δεν έχει εν προκειμένω εφαρμογή.

76. Εντούτοις, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, το άρθρο 122 προβλέπει επιπλέον ότι κατά παρέκκλιση από το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο, προκειμένου περί αναιρέσεων που ασκούνται από μονίμους ή μη μονίμους υπαλλήλους οργάνου, μπορεί να κατανείμει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων, εφόσον αυτό υπαγορεύει η επιείκεια.

34 — Απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, C-396/93 P, Henrichs κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-2611, σκέψεις 65 και 66), και διάταξη της 16ης Οκτωβρίου 1997, C-140/96 P, Δημητριάδης κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1997, σ. I-5635, σκέψη 56).

77. Το Κοινοβούλιο ζήτησε με το υπόμνημά του να καθοριστούν τα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο. Στη διάταξη αυτή ορίζεται ότι το Δικαστήριο μπορεί να καταδικάσει ακόμη και τον νικήσαντα διάδικο στην καταβολή των εξόδων στα οποία αναγκάστηκε να υποβληθεί ο αντίδικός του, αν κρίνει ότι τα έξοδα αυτά προκλήθηκαν χωρίς εύλογη αιτία ή κακοβούλως. Δεδομένου όμως ότι στο κείμενο του υπομνήματος το Κοινοβούλιο εξέθεσε ότι ο αναιρεσείων πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, μπορεί να συναχθεί ότι το Κοινοβούλιο ζήτησε να καταδικαστεί ο αναιρεσείων σε κάθε περίπτωση — επομένως προφανώς και στην περίπτωση νίκης — στα δικαστικά έξοδα. Εντούτοις, δεδομένου ότι ο αναιρεσείων ηττήθηκε πρέπει, κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

I — Πρόταση

78. Επομένως, προτείνω στο Δικαστήριο να εκδώσει απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

«1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.»